

גובולינו
חתול המכשפות
אורסולה מורי ויליאמס
איורים: קתלין ג'נינגס

תרגמה לעברית: יעל אכמון

1

גובולינו עושה בושות

לילה נאה אחד שכלו אור ירח התגלגלו גובולינו הקטן, חתלתול המכשפות, ואחותו סוטיקה, מתוך המערה שבה נולדו, לשחק בתפס־את־העכבר בין הצללים המתגנבים. היתה זאת יציאתם הראשונה של השנים מן המערה, ועיניהם הפעורות נמלאו פליאה והתרגשות מכל דבר שראו. עם כל עלה נושר, עם כל טפת טל נוצצת, עם כל רשרוש ביער סביבם, נזקפו אַזְנֵיהֶם המכסות פרוה שחורה.

"שמעת את זה, אחי?"

"ראית את זה, אחותי?"

"ראיתי! ואת זה! ואת זה! ואת זה!"

כשעיפו ממשחקים, הם התיישבו זה לצד זה לאור הירח, שוחחו וקצת רבו, כמנהגם של חתלתולי מכשפות.

"מה תהיי כשתגדלי?" שאל גובולינו, כשהירח התחיל לשקע מאחורי ההרים ותרנגולים קראו ברחבי העמק.
 "אני אהיה חתולת מכשפה כמו אמא," אמרה סוטיקה.
 "אני אדע בעל-פה את כל ספר הקסמים, ואלמד לרכב על מטאטא ולהפך עכברים לצפרדעים וצפרדעים לחזירי ים.
 אני ארד מהעננים על רוח הלילה עם העטלפים והתנשמות ואקרא מייי-יי-אוו! וכשאנשים ישמעו אותי מתקרבת הם יאמרו: שששש! הנה עוברת סוטיקה, חתולת המכשפה!"
 גובולינו הפך שקט מאוד למשמע הכרזותיה הנועזות של אחותו.

"ומה תהיה אתה, אחי?" שאלה סוטיקה בנעם.
 "אני אהיה חתול מטבח," אמר גובולינו. "אני אשב מול האח עם הכפות מקפלות מתחתי, ואשיר כמו הקומקום על הכירה. כשהילדים יחזרו מבית הספר הם ימשכו לי באזנים וינגדו אותי מתחת לסנטר וישחקו אתי בסליל חוטים ברחבי המטבח. אני אשמר על הבית וארחיק עכברים ואשגיח על התינוק, וכשכל הילדים ישכבו במטותיהם, אתגנב לחיקה של הגברת שלי בזמן שתטליא גרבים והאדון ינמנם בכסאו. אני אשאיר אתם לנצח נצחים, והם יקראו לי גובולינו חתול המטבח."

"אתה לא רוצה להיות חתול רע?" שאלה סוטיקה בהפתעה גדולה.

"לא," אמר גובולינו, "אני רוצה להיות חתול טוב, ושאנשים יאהבו אותי. אנשים לא אוהבים חתולי מכשפות. הם לא נעימים."

הוא לקק את כפתו והתחיל לנקות את פניו. אחותו הזעיפה פנים ועמדה ללכת משם ולחפש את אמא שלהם, אך קרן רח ששהאירה את שניהם גרמה לפרותה לסמור מכעס ומפחד.

“אחי! אחי! יש לך כף רגל לבנה!”

במעמקי המערה של המכשפה, איש לא הבחין שגובולינו הקטן נולד עם כפה קדמית לבנה. הכל יודעים שאין זה הולם כלל חתול מכשפות, אשר אמור להיות שחור מכף רגל ועד ראש, אבל אור הירח האיר עכשו כפה לבנה כלה, ובתחתיתה חמש כריות ורדות, ואלו פרותו של החתלתול, במקום שתהיה שחורה כליל כמו פרות אחותו, התאפינה בדגמת פסים צמומה כמו של חתול בית, ועיניו העגלות והיפות היו כחלות! כל חתולי המכשפות נולדים עם עינים ירקות.

מה הפלא שסוטיקה הקטנה ברחה אל המערה בקריאות מצוקה כדי לספר על כל זה לאמה.

“אמא! אמא! לגובולינו שלנו יש כפה לבנה! יש לו עינים כחלות! הפרנה שלו מפספסת, לא שחורה, והוא רוצה להיות חתול מטבח!”

למשמע קריאותיה של החתלתולה יצאה אמה, גרימלקין, אל פתח המערה. גברתם המכשפה הגיעה הישר מאחוריה, ובזמן קצר יותר משלוקח לספר זאת, הן הפכו את גובולינו המסכן על ראשו, הקימו אותו שוב, צבטו באזניו, מוללו את זנבו, דחפו אותו, דקרו אותו, וכה בלבלו אותו שלא היה יכול אלא לבהות בהן בתמיהה, כשהוא ממצמץ בעיניו הכחלות היפות, כאלו אינו מסגל להעלות בדעתו מדוע הן כועסות כל כך.

לְבַסּוֹף הָרִימָה אוֹתוֹ גְּרִימְלִקִּין מְעַרְפוֹ וְשִׁמְטָה אוֹתוֹ בַּפְּנָה
הַחֲשׂוּכָה וְהַלְחָה בְּיוֹתֵר שֶׁל הַמְּעָרָה, בֵּין קַרְפְּדוֹת הַמְּחַמֵּד שֶׁל
הַמְּכַשְׁפָּה.

גובולינו, שֶׁפָּחַד מִהַקְרְפְּדוֹת, שָׁכַב שָׁם רוֹעֵד וּמְצַטְמָרר כָּל
הַלַּיְלָה.

